

SLAGWERKKRANT

KORTINGEN VOOR LEZERS:

- Music & Harmony dagkaarten
- Simon Phillips Supersession
- Terry Bozzio in Concert

**MUSIC & HARMONY
PROGRAMMA**

met
Simon Phillips
en
Dave Weckl

drums bij

**PEARL JAM &
SOUNDGARDEN**

en

**POLL-UITSLAG
PERCUSSIEPIJNEN
ZOMERFESTIVALS
MBANDE'S TIMBILA
DE PAUKENIST**

**CESAR
ZUIDERWIJK**

+

1000

tests

**DW drums
Ufip bekkens
Stok-achtigen
ddrum triggers**

drummers op de Maas

Cesar KEIZER VAN DE MAAS

Twee enorme pontons, met daarop duizend drumstellen die bij dag en dauw de Maas oversteken. De ochtendzon en de sleepboten van Smit Tak. Zie je het voor je?

Cesar Zuiderwijk heeft een oogje voor visuele effecten.

'Als je zoiets met duizend drummers doet weet je bovendien zeker dat dat voorlopig niet overtroffen wordt.

Ben je daar even vanaf.' Slagwerkkant volgde hem tijdens de voorbereidingen aan de Maas, hoorde hem bij Golden Earring en sprak hem bij zijn drumschool Music Station. Cesar Zuiderwijk: keizer van de Nederlandse rockdrums, maar ook het lolligste jongetje uit de klas.

door Bouke Bijlsma

Zaterdag 5 september is de grote dag. Als de drumstellen zijn opgesteld, in alle vroegte, worden de reusachtige drijvende podiums de Maas overgesleept. Na de repetitie worden de deelnemers met bussen naar Ahoy gebracht, waar op dat moment Slagwerk '92 plaatsvindt. Dubbel feest dus. 's Avonds is iedereen weer terug in de haven en om 20.15 uur begint de show. Een enorme organisatie, waarbij een heleboel komt kijken. Dat blijkt tijdens het gesprek met de televisieploeg. Hoeveel camera's zijn er nodig? Hoe film je Cesar als hij per hijskraan op het podium neerdaalt? Moet de hele kade belicht of alleen het podium? En natuurlijk: wat gebeurt er als het gaat regenen? Zuiderwijk windt de crew om zijn vingers als een door de wol geleverde produktie-manager en iedereen wordt net zo enthousiast als hij zelf is.

'Kijk, dat is het grote voordeel als je een bekende naam hebt en met een populaire groep op het podium staat. Daardoor gaan er een boel deuren open die voor anderen gesloten blijven. Anders had ik dit natuurlijk nooit van de grond gekregen. Als je alleen al ziet hoeveel geld er in zit. Daar zit de haven van Rotterdam achter. Die hebben een soort feestweek, waarvan dit de afsluiting wordt. En wat dacht je van de omroepen. Ik heb nog genoeg moeite gehad om er een te vinden die het zaakje op wilde nemen. Bij de Vara waren ze bijvoorbeeld wel enthousiast, maar de mevrouw die moest beslissen zei uiteindelijk: 'Duizend drummers? Ik vind één drummer al zoveel lawaai. Zijn er eigenlijk wel duizend drummers in Nederland?' Ze zag het

niet voor zich. Uiteindelijk is het Veronica geworden. We hebben het net over het aantal camera's gehad. Ze gaan het groots aanpakken, en daar ben ik erg blij mee.'

'Ik zit in een situatie dat ik met veel verschillende mensen en muziek in contact kom. Daar maak ik graag misbruik van. Die nieuwe drummer van de Tower Of Power vind ik bijvoorbeeld geweldig. Als die groep hier is ga ik er naartoe en na het optreden stap ik de kleedkamer binnen en geef ik die gozer een dikke zoen en dan ga ik lekker met hem zitten praten. Prachtig toch. Dat soort ontmoetingen vind ik heel inspirerend. Wat ik vorig jaar meemaakte was heel leuk. Als ik daaraan terugdenk, krijg ik meteen weer een rooie kop. Ik ontmoette Dennis Chambers voor het eerst, op de beurs. We werden aan elkaar voorgesteld en hij zei: 'Hey man, you're that guy from the Golden Earring, you're my inspiration.' En ik denk 'Dennis, kap effe,' met al die mensen er omheen en ik met een grote rooie harses. Maar hij was heel

serieus. Hij had het over de tijd van Radar Love en onze eerste tours in Amerika. We deden toen enorm veel televisieprogramma's en hij had ons gezien toen we live speelden bij The Midnight Special. Hij was helemaal uit zijn knars gegaan en het had hem echt geïnspireerd. Nou, daar ben ik natuurlijk wel trots op. Dennis Chambers is voor mij een van de grootste drummers van dit moment.'

DOLLARS

Dennis Chambers is niet de enige Amerikaan die van Cesar en zijn Haagse rockers onder de indruk raakte. De Golden Earring is zo'n beetje de enige Nederlandse band die kan bogen op een vaste Amerikaanse aanhang en een aantal succesvolle platen met bijbehorende tours in het land van de dollars. Volgens Zuiderwijk is het buitenlandse succes van de Earring een van de belangrijkste redenen voor de lange adem van de band.

'Je moet in Nederland enorm uitkijken

voor over-exposure. Wij hebben in onze begintijd het geluk gehad dat we al heel snel naar het buitenland konden gaan. Eerst een tour van dertig dagen in Duitsland, en in de tijd van Radar Love hebben we een paar jaar in Engeland gezeten. Daar hadden we appartementen met alles er op en er aan. Daarna gingen we weer naar Amerika, en dat ging zo jaren door. We hebben in Nederland dus eigenlijk nooit zoveel hoeven doen op het gebied van promotie en televisieprogramma's. Maar op een gegeven moment krijg je een nieuwe platenmaatschappij en dan laat je je toch overhalen om in zo'n programma van Krijn Torringa je nieuwe single te gaan staan promoten. En dan denk je 'Gatverdamme, dat doe ik echt nooit meer.' Al zou het me mijn carrière kosten, ik verdom het gewoon. Wij hebben later veel met clips gewerkt, dat is een goede ondersteuning van je plaat. Dat heb je gezien met When The Lady Smiles.'

'Die tours in Amerika waren natuurlijk geweldig om te doen. Het Amerikaanse

publiek is heel enthousiast. In de grote steden hier zijn de mensen vaak nogal blasé. Men heeft alles wel gezien. Hoe verder je buiten de randstad komt, hoe beter het gaat. In Amerika kennen ze je gewoon van je plaat en het maakt ze niet uit waar je vandaan komt. Ze weten meestal niet eens dat je een Nederlands bandje bent. Er zijn daar natuurlijk ook veel meer mensen. De optredens zijn massaler en hoe meer mensen er bij elkaar zijn, hoe meer ze elkaar opzwepen. Ik weet nog toen we onze eerste tour deden, dat was in '72. Je komt aan in New York en je ziet dat beeld van die enorme stad en dan voel je je heel klein en nietig. Omdat we daar zeventig optredens in zevenenzeventig dagen deden, za-gen we niet echt veel van het land. We arri-

Het werkterrein van Cesar en zijn Duizend's a.s. 5 september: de Maas in Rotterdam

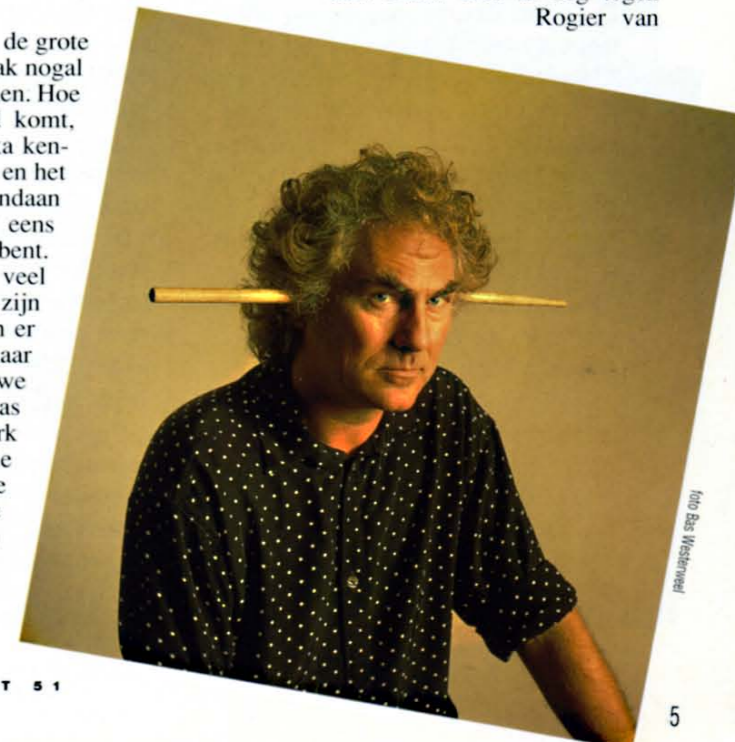
veerden in Los Angeles en toen stond daar op Sunset Boulevard opeens een Golden Earring-bill-board van tien bij vier meter. Dat is zeer indrukwekkend.'

KRAK?

'De Earring is een soort trein zonder remmen. Het gaat maar door. Als je voor zo'n zaal met mensen staat dan ga je er gewoon voor. Ik kan me herinneren dat we ergens speelden, op zo'n avond dat alles lukte. Het publiek ging uit zijn dak en wij ook. Dat is zo'n goed gevoel, dan wil je iedereen aan je borst drukken. Dus ik spring achter mijn drumstel vandaan en grijp Rinus beet. Krak. Wij kijken mekaar aan zo van, krak?. Had ik in mijn enthousiaste omhelzing een van zijn zwevende ribben gebroken, hahaha. Het is natuurlijk ook wel eens minder geweest. Je zit jaren lang op elkaars lip, in bussen, vliegtuigen, hotelkamers. Er is heus weleens iemand op zijn bek geslagen, maar ja, dat hoort er bij. Je leert elkaar zo door en door kennen. Dat is een gevoel dat zich niet makkelijk laat omschrijven, dat is meer dan vriendschap.'

Net zoals de andere leden van de band heeft Cesar Zuiderwijk zich ook op allerlei andere projecten gestort. De onvermijdelijke clinics en workshops, East West Drumming met Willem Jansen en Nippy Noya, en natuurlijk Labyrinth. Dat was aanvankelijk een duo met Jasper van het Hof, later aangevuld met mensen als Julia Yoko, Eef Albers, Nippy Noya en Martin Verdonk. Er is zelfs een uitvoering geweest met het Rotterdams Philharmonisch Orkest onder leiding van Rogier van Otterloo.

'Dat was wel apart. Ik ben nu pas twee jaar bezig met lezen, in verband met het lesgeven. In die tijd was ik nog niet zover. Ik had een heel jaar de tijd gehad om de partituur te leren spelen, maar je weet hoe dat gaat: bij de eerste repetitie kon ik die partij nog steeds niet lezen. Dus ik zeg tegen Rogier van

DUIZEND DRUMMERS OP DE MAAS

Part 1 © v.d. Vloet/Zuiderwijk

Part 1
Part 2 cup
Part 3
Part 4 HH
D4 Ride
Part 1
Part 2
Part 3
Part 4 HH

Zaterdag 5 september wordt in Rotterdam, o.l.v. Golden Earring drummer Cesar Zuiderwijk een gigantisch openluchtconcert gegeven. Duizend drummers uit heel Nederland geven die avond op de Maas uitvoering aan een hiervoor speciaal geschreven werk. Dit is een bladzijde uit deze compositie. Deze compositie bestaat uit vier partijen, oplopend van beginner tot gevorderd. Cesar kan nog drummers gebruiken. Wie deze muziek kan lezen en mee wil drummen belt 010 -4135488.

Duizend Drummers op de Maas heet de compositie die Cesar Zuiderwijk samen met Luuk van der Vloet schreef voor het spektakel dat a.s. zaterdagavond de 5e september om 20.15 uur vanaf de Boompjeskade te bekijken valt. Een klein fragment eruit is hierboven afgebeeld. Op enorme pontons zullen de duizend drummers tijdelijk gehuisvest zijn. Die ochtend hebben ze in alle vroegte de generale repetitie gehad, samen met alle meewerkende drumsterren en slagwerkgrootheden waarvan de namen bij het ter perse gaan

van dit blad nog niet definitief bevestigd konden worden. Tal van typische Cesar-vondsten worden in de uitvoering verwerkt. Eén daarvan onthullen we hier alvast: Cesar zelf speelt op een vier meter hoog opblaasbaar drumstel. Of zullen we hier ook alvast melden dat leden van de Golden Earring, met enkele gasten, de klassieker Radar Love uitvoeren, begeleid door alle duizend? Knalt het enorme vuurwerk, dan is het festijn voorbij en hoeft meneer Guinness één tekstje in zijn boek nóóit meer te veranderen.

Otterloo: 'Rogier, je moet me helpen want ik lees geen noot.' Die gozer heeft me er echt doorheen gesleept. Dan zei hij bijvoorbeeld tegen de violisten: 'We pakken de draad op bij maat 38,' en dan zong hij even gauw voor wat dat was. Moet je voorstellen, ik had die muziek zelf gemaakt. Labyrinth bestaat trouwens nog steeds. We zijn op het moment niet erg actief, maar door de losse opzet kunnen we op elk moment de draad oppakken. Dat is iets dat ik mezelf na de Earring wel weer zie doen.'

DRUPPELS WATER

Een andere belangrijke activiteit is Music Station. Een muziek- annex drumschool in Den Haag, die naast privélessen voor drums en andere instrumenten ook bandcoaching verzorgt. Zuiderwijk heeft een mooie ruimte met geluidsdichte kelder in het centrum van de stad, maar er zijn plannen om flink uit te breiden. Een grotere ruimte, met een podium, oefenruimtes en een horecagelegenheid.

'Tja, dat moest er een keer van komen. Bij clinics en optredens komen er altijd mensen vragen of je lesgeeft. Het lijkt wel alsof iedereen wil leren drummen. Je gaat toch op een gegeven moment op zoek naar dingen die je kunt doen als je wat ouder bent, dat je dan toch nog met muziek bezig bent. Ik vind lesgeven heel leuk en ik had het gevoel dat er in de stad behoefte was aan iets anders dan al die muziekscholen waar mensen als een nummer behandeld worden. Zo is het idee voor Music Station ontstaan, en het bevalt me uitstekend. Ik organiseer ook wel eens workshops. Zo had ik hier laatst Jim Chapin. Die man is ongelooflijk: een boom van een kerel, spierwit haar, tweeënveertig jaar oud, heeft met iedereen gespeeld, Billie Holiday, Gene Krupa, Buddy Rich. Die kerel speelt op een oefenpadje dingen... dan val je echt van je stoel. Ik had John Engels en Martin van Duynhoven uitgenodigd en die hebben hier met hun oren zitten klappen. De man gebruikt de oude Moeller rudiment-techniek waarbij je met één beweging drie slagen kan geven, alsof je druppels water van je hand slaat. Heel los uit de pols en verschrikkelijk snel. Mensen als Vinnie Colaiuta en Dave Weckl zijn ook door hem op weg geholpen, dus dan weet je het wel. Een ontzettend inspirerende man, ook persoonlijk. Ik heb enorm veel van hem geleerd in de drie dagen dat hij bij me logeerde.'

STUNTEN

Cesar Zuiderwijk begint zo langzamerhand de man van de grote drumprojecten te worden. Terwijl hij nog druk bezig is zijn duizend drummers te verzamelen, speelt hij alweer met een nieuw plan. Geïnspireerd op zijn eerdere samenwerking met Nippy Noya en Willem Jansen wil hij een groot spektakel samenstellen met slagwerk uit alle windstreken. *Four Horizons* moet een soort rondtrekkend drumcircus worden, dat speelt op allerlei schilderachtige buitenlocaties in het land. 'Het is de bedoeling dat vier slagwerkers elk op een geluidstoren zitten, die versierd is in de sfeer van het type slagwerk dat hij speelt. Dus Willem Jansen zit met zijn Afrikaït tussen de jungle-planten, met opge-

zette krokodillen en een stuk vliegtuigstaart; Nippy Noya zit in zo'n Japanse sfeer à la Kurosawa na de veldslag. Je kent het wel: wapperende rode banieren en lansen, rook en mist. Ikzelf vertegenwoordig de moderne, elektronische wereld, dus dat wordt een soort hi-tech decor. De vierde man is tablaspeler Zamir Ahmed Kahn, die oorspronkelijk uit India komt. Zijn toren ziet eruit alsof je op een olifant zit, in zo'n mand met batik lap-pen. Er komen ook nog andere acts op een podium in het midden: Basler-trommelaars, klassiek werk, Afrikaanse dingen, en tussen-door Dogtroep-achtige dingen. Dat wordt een groot feest.'

'Ik neem drummen heel serieus, maar ik vind het ook leuk als er gestunt wordt. Er moet toch wat te zien zijn op zo'n podium. Ik zit bij de Earring altijd met stokken te draaien en te gooien, en in bekkens te bijten. Ik heb nu een nieuw speeltje: een pneumatische stokkenschiet. Als ik een stok laat vallen (en dat gebeurt nogal eens) druk ik met mijn voet op een knop en dan schiet er met een sierlijke boog een stok omhoog. Dat ziet er prachtig uit. Je moet alleen niet over het apparaat heenbuigen om te kijken waar die stok blijft, want er zit een enorme kracht achter. Zo'n stok schiet dwars door je kop heen. Er komt nu bij de Earring ook een act met een opblaasbaar drumstel. Vroeger had ik natuurlijk die grap met dat getriggerde jasje. Mensen blijven daar om vragen, maar op een gegeven moment weet je het wel. De drummer van BZN belde me om te vragen of ik niet ook zo'n jasje voor hem had en toen dacht ik: 'Laat hij dat dan verder maar doen, ik verzin wel weer wat anders.' Kijk, er zijn mensen die daar op neer kijken en die je niet meer serieus nemen als je dat soort dingen doet, maar dat zal me een worst wezen. Zo'n jongen als Omar Hakim bijvoorbeeld, die is heel relaxed. Ik maakte een poosje geleden voor Music Station een stel promotiefoto's van bekende drummers met een rooie fop-neus op. Bij de soundcheck van Sting ben ik gewoon de kleedkamer binnengelopen en heb Hakim gevraagd of hij dat neusje op wilde zetten. Die gozer verplettert je gewoon, zo aardig en met zo'n uitstraling van niemand maakt me wat. Precies zoals hij speelt. Dus natuurlijk zet hij dat ding op zijn neus. Zo'n jongen is gewoon oké.'

RUTTEMEFLUKS

Zuiderwijk stond in de tijd van Radar Love en lang daarna bekend als de beste rockdrummer in Nederland. Ondanks alle uitstapjes buiten de band blijft zijn stijl stevig en recht door zee. Na de symfonische fusion met Labyrinth en de wat bredere georiënteerde muziek van East West Drumming lijkt hij niet echt de behoefte te voelen om anders te gaan spelen.

'Ik vind het heel erg moeilijk om te zeggen wat voor soort drummer je bent. Bij de Earring moet ik gewoon stevig spelen, gewoon ...eh... Earring drummen. Met mensen als Jasper en Nippy kan ik wat frivoler spelen, maar ik zou mezelf nooit jazzdrummer durven noemen, of soul drummer. Als ik bij een sessie met een soulband moet meespelen, dan kan ik die feel natuurlijk een heel eind benaderen, maar ja... Ik weet het niet, ik

doe altijd maar wat. Met solo's ook. Ik weet trouwens zeker dat de hele groten, de Hakims en de Chambers, zo zeker zijn van hun zaak dat ze het in een solo ook gewoon laten gebeuren. De hersens zeggen: 'Handen bewegen.' Al die rattenmaflams en ruttemeflaks zitten er gewoon in en die worden er achter elkaar uitgepoept. Als je handen iets doen wat je hersens niet willen, dan is het nog goed, begrijp je wel? Daardoor krijg je drummers die dingen doen die een ander niet doet.'

Jim Chapin vertelde me dat hij een keer aan Art Blakey vroeg waarom hij zo hard speelde, zo hortend en stotend. En Blakey had hem verteld dat hij zich voorstelde dat hij aan de rand van een woestijn stond, en dat er een stoet hongerige en dorstige mensen voorbij kwam. Hij zag die ellende en daarom speelde hij zo agressief en onberekenbaar. Dat vond ik te gek, want ik weet dat ik zelf ook vaak op die manier achter een drumstel zit. Dat je een soort agressie voelt. Een drumstel is natuurlijk bij uitstek geschikt om je op af te reageren. Ik ben begonnen met drummen toen mijn vader overleed en toen moest ik iets hebben om mijn gedachten te verzetten. Ik moest mijn woede van me af slaan, want je voelt je dan net alsof je heel zwaar gepakt wordt. Je vervloekt god of wie dan ook, dat hij zomaar je vader dood laat gaan. Ik denk dat het daar vandaan komt. Toen Chapin dat verhaal van Blakey vertelde stond ik echt te denken van 'Verdomme, dat is de reden dat ik ben gaan drummen en dat ik speel zoals ik speel.' Dat wordt je dan ineens duidelijk.'

